

JOHAN-LUDVIG RUNEBERG: PAAVO GAZDA

Fent a saarijärvi ősvadonban
élt fagyos tanyáján Paavo gazda.
Küszködött, égett kezén a munka,
ám az Úrtól várt földjére áldást.
Gyermekeivel s asszonyával élt ott,
kínnal szerzett gyér sovány-kenyéren,
árkot ásott, szántott és vetett s várt.
Megjött a tavasz, a hó elolvadt
s hólé elsodorta fél vetését;
jött a nyár, jégzáporok zuhogtak
s a ringó vetés felét lezúzták;
ősz jött s elfagyott, mi megmaradt még.
Haját tépve jajgatott az asszony:
„Paavo, Paavo, átokvert öreg te,
koldusbot vár: elhagyott az Isten:
rossz koldulni, – éhenhalni szörnyűbb”.
Paavo, kézenfogva asszonyát, szólt:
„Megpróbál, de el nem hágy az Isten.
Felerész fakérget tégy a lisztbe,
én ezentúl még több árkot ások,
ám az Úrtól várom majd az áldást”.

Felerész kéreg sült a kenyérbe,
kétszer annyi árkot vájt a gazda,
juha árán vett rozstot, vetett s várt.
Megjött a tavasz, a hó elolvadt
s megmaradt: vetés és porhanyó föld;
jött a nyár, jégzáporok zuhogtak
s a ringó vetés felét lezúzták;
ősz jött s elfagyott, mi megmaradt még.
Haját tépve jajgatott az asszony:
„Paavo, Paavo, átokvert öreg te,

haljunk meg, hisz elhagyott az Isten!
Rossz meghalni, ámde élni szörnyűbb”.
Paavo, kézenfogva asszonyát szólt:
„Megpróbál, de el nem hágy az Isten.
Kétszer annyi kérget tégy a lisztbe,
én meg duplaszéles árkot ások,
ám az Úrtól várom majd az áldást”.

Kétszeres kéreg sült a kenyérbe,
duplaszéles árkot vájt a gazda,
marha árán vett rozstot, vetett s várt.
Megjött a tavasz, csordult a hólé
s ár nem vitt el sem vetést, se földet;
jött a nyár, jégzáporok zuhogtak
s a ringó vetést le nem tiporták;
ősz jött, ám a fagy távol maradt és
sarlót várt a hullámozó arany-dísz.
Paavo gazda térdre rogyva mondta:
„Megpróbál, de el nem hágy az Isten”.
Térdrehullt az asszony is, míg így szólt:
„Megpróbál, de el nem hágy az Isten”.
Agg társához szólt szelíd mosollyal:
„Paavo, Paavo, kapj sarlóra vígan,
felvirradtunk boldogabb napokra,
sutba dobjuk most már a fakérget
s étünk tiszta rozsból sült kenyér lesz”.
Paavo, kézenfogva asszonyát, szólt:
„Asszony, asszony, elbuknánk a próbán,
éhező testvért ha cserben hagynánk:
Felerész kérget süss a kenyérbe:
elfagyott a szomszédunk vetése!

Fordította: Képes Géza

*„Uram, olyan vagyok, mint egy kavics...
Add, hogy olyan legyek, mint a kalács!”*
(Tolsztoj: Háború és béke)

Elhangzott a 2012. évi BNT-n, Kaposváron, augusztus 10-én,
a pénteki szentmisén, *Szegheő József* (Totya) tolmácsolásában